

SZAKÁLL LÁSZLÓNÉ

Emlékezés a közel 300 éves Révcsárdára

A régészeti kutatások szerint a Duna Horány és Dunakeszi közötti szakaszát már az ókorban is révátkelőnek használták. A rómaiak Pannoniát meghódítva i. u. 370-ben a folyó két partjára erődítményeket építettek, melyek néhány évtizeden keresztül biztosították a Dunán történő átkelést. A honfoglalás idején ismét átkelőként funkcionált a terület, mely a középkorban már vámszedőhely is volt. A befolyó összeg hol a váci püspök, hol Dunakeszi falu pénztárát gazdagította. Télen is volt szállítás, réven átkelés, amit jég hízzalással oldottak meg.

1746-ban Alag-puszta, 1747-ben pedig Dunakeszi is I. Grassalkovich Antal gróf tulajdona lett mint gödöllői uradalmának része. A kedvező intézkedések hatására elkezdődött a szőlőtermelés, a borral kereskedés, a sör- és pálinkafőzés. Az 1760-as, 70-es években két fogadó épült és működött Dunakeszin. Az egyik a település közepén az ún. Beszálló, amely 1786-ban már postaállomásként is üzemelt, a másik a mai Rév utca végén, a Dunánál, a Révcsárda. Ez utóbbi szintén nemcsak ivóhely, kocsmá volt, hanem szálláshely, állatpihenő és állat-cserehely is, annál is inkább, mivel kezdetben a Dunán a hajókat állatokkal vontatták.

A Révcsárda 20. századi történetét a község előljárósági jegyzőkönyveiből és a csárda területének egyik tulajdonosa, Húbel Zsolt és édesanyja, Húbelné Seres Irén emlékezéseiből ismertem meg. Mindezeket kiegészítették Schmidt Mária és Anspacher István Dunasori lakosok, akik Irénnel együtt szintén itt gyerekeskedtek.

A Révcsárda 1900 körül

A jegyzőkönyvek szerint 1902-ben a község törzskönyve a helyet „Révcsárda kompátkelőhelyként” említi. 1906-ban a képviselő-testület meghatározta a Révcsárda haszonbérletét. 1909-ben Makkos József révtulajdonos italmérési engedélyt kapott a csárdában. A továbbiakat a visszaemlékezésekből tudjuk. Húbelné Seres Irén nagyszülei, Seres János és felesége az 1930-as évek elején a Nógrád megyei Galgagutáról költöztek Dunakeszire. A község közepén élő B. Száraz György gazdához szegődtek napszámosnak. Egy alkalommal lementek a dunai révhez, ahol a nyaralók tömegével találkoztak. A Révcsárdán kívül – mely ekkor a Puskás család tulajdonát képezte – más üzlet nem működött a környéken. Legközelebb egy nagy kosár gyümölcsrel érkeztek, amit pillanatok alatt eladtak. A Seres nagyszülők – felismerve a kedvező lehetőségeket – a közeli Nagycsurgónál csakhamar telket vásároltak, melyen fabódét eszkbáltak, s italmérésbe kezdtek. Később már zöldséget és gyümölcsöt is árúsítottak, melyre az engedélyt 1934-ben kapták meg. A vállalkozást – a hétvégi nyaralók örömeire – kifőzdével is bővítették. Ez lett a „Serés Csárda”. Amikor a Seres nagypapa meghalt, a nagymama

visszaköltözött Galgagutára. A háború után visszajött Dunakeszire, és 1945 és 1948 között kibérelte a Révcsárdát. Ez alatt a Seres Csárda fabódéját téglapületté alakította, majd Nagymama Csárda néven üzemeltette 1964-ben bekövetkezett haláláig, amikor is a kedvelt vendéglátóhely eladásra került.

A Révcsárda korábbi történetét képek is dokumentálják. Két fotó levelezőlapként volt forgalomban, 1900 körül készülhettek, s kezdetleges, nádfedeles épületet ábrázolnak. A 30-as évekre a csárda teljesen átépült, új tetőszerkezetet kapott. A teleknek a mai Római-közhöz eső oldalán működött a jégverem. Egy 1962-ben készült fénykép a beépített földszint felett faanyagú manzárdot mutat. Ekkor a földszinten három család lakott, a vendéglátás szünetelt. A 60-as évek vége felé az épület lakhatatlanná vált. Az 1969-es fotón már egy újra átalakított, földszintes épület látszik. Ezen a képen látható, hogy a csárda telke a mai Római-köztől egészen a Duna partjáig húzódott. Anspacher István és Schmidt Mária úgy emlékeznek, hogy a dunasori telkek valójában a Duna közepéig tartottak. A MAHART a hajóközlekedés kapcsán használati díjat fizetett a tulajdonosoknak.

A csárda épülete 1969-ben

A Révcsárda 1975-ben történt végleges lebontása után a területet négy részre osztották. Keleti részét a Seres nagyszülők Károly fia vásárolta meg, Károly nevű gyermeke részére, melyet később Húbel Zsolt örökölt. A támfal mögött álló faépületet még az apa, Seres Károly építette. A második és harmadik negyed a Halász, a negyedik negyed a Bozóki család vette meg.

A következő évtizedek történéseit az önkormányzat építési osztályának irattárában levő dokumentumokból ismerhetjük. Ezek szerint az 1980-1990-es időtartamra Tasnádi István engedélyt kért kávékimérő építésére, az általa a csárda helyén emelt kőépületben. A házban 1980-tól 1985-ig Senita István cukrászdát üzemeltetett, majd 1985-től 2000-ig Tasnádi Zoltán üzlete működött. Egy másik kérelem étterem nyitására érkezett az 1990-től 2000-ig terjedő időszakra, de a kérelmező neve ismeretlen. 2000-től 2009-ig Iglódi Bence volt a helyiség üzemeltetője. Az építmény azóta kihasználatlanul áll, az egykori Révcsárda volt pincéjében jelenleg két nem működő üzlethe-lyiség is található.

A Tóth Mariska Hagymányórzó Alapítvány lakóhelyünk e közel 300 éves történeti helyét 2016. szeptember 17-én emléktáblával jelölte meg az utókor számára.

